

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Încurcăturile dragostei

Valerie Bowman

Copyright © 2020 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Daniela Nae

Corector: Păunița Ana

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BOWMAN, VALERIE

Încurcăturile dragostei / Valerie Bowman

trad. din lb. engleză: Irina Fulger – București: Litera, 2020

ISBN 978-606-33-5039-9

I. Fulger, Irina (trad.)

821.111

VALERIE BOWMAN

Încurcăturile dragostei

Traducere din limba engleză

Irina Fulger

LITERA

București
2020

Capitolul 1

Londra, iunie 1827

Lady Delilah Montebank, în vîrstă de douăzeci și doi de ani, aruncă o privire de după colțul scării servitorilor în vreme ce prietenii ei stăteau din casă un mic copac în ghiveci, un braț de hârtie verde și niște urechi false de măgar pe scările din spate ale casei de la oraș a mamei sale.

— *J'adore urechile de măgar*, șopti ea, privind peste umăr. Bărbia î se atinse de volănașele rochiei roz. Șt! Mama nu trebuie să ne audă.

Prietenii ei, Owen Monroe, contele de Moreland, Christian Forester, vicontele de Berkeley și Derek Hunt, duce de Claringdon, se stăteau supuși pe ușa din spate, cu brațele pline, fără să scoată un sunet.

— *Merci beaucoup*, ii șopti ea lui Derek, în vreme ce cizmele lui scârțăiau pe pietriș, în drum spre trăsură. Spune-i, te rog, lui Lucy că ne vedem mâine!

Flutură din mâină spre duce.

Derek înclină din cap în semn de răspuns.

Delilah se întoarce și oftă. Fusese agitată toată dimineață, sperând că mama ei nu avea să-i descopere prietenii în timp ce se stăteau din camera ei cu decorațiunile pentru piesă. Dar mama nu-i descoperise. Treabă bine făcută.

Se pregătea să închidă ușa, când o mică veveriță roșiatică intră în goană. Veverița o luă la goană pe corridor spre partea din față a casei.

Delilah tresări. Poate că mai văzuse veverița asta. Poate că o hrănișe, ceea ce însemna că era răspunzătoare de intrarea ei în casă. Si dacă o zăreau mama și bucatăreasă, bietul animăluț era pierdut.

Își ridică fustele și porni după veveriță. Rozătoarea fugă în zigzag pe corridor, sărind în stânga și în dreapta, îndreptându-se direct spre partea din față a casei, de parcă știa unde era fiecare încăpere. Mama ei era în salonul din față, având invitați. Ușa de la salonul auriu era

deschisă. Putea să vadă veverița fugind. Desigur, Delilah știa asta pentru că verificase unde se afla mama ei înainte să le spună prietenilor că puteau căra lucrurile pe ușa din spate.

Veverița era deja în foaier când Delilah o ajunse din urmă. Animul se opri și privi în jur. Delilah se opri și ea, ținându-și respirația. Stătea panicată și în expectativă, cu fustele încă ridicate deasupra șosetelor ce-i acopereau gleznele. Vocea mamei se auzi din salon. Delilah înghiți în sec, aruncând o privire în jur.

Veverița o zbughi pe podeaua de marmură și se ascunse sub o masă din lemn de trandafir, aceeași masă din lemn de trandafir pe care se afla un bol de cristal scump, în care vizitatorii își lăsau cărțile de vizită. Același bol de cristal de care mama era foarte mândră.

Se auzi din nou vocea mamei din salon. Își lua rămas-bun de la cineva, ceea ce însemna că era pe cale să iasă din salon. Delilah nu avea mult timp. Trase aer în piept și se uită precaută la veveriță. Stătea sub masă, adulmecând aerul și foșnind din coada stufoasă. Delilah nu avea de ales. Timpul era prețios. Se aruncă după veveriță, dar își agăță pantoful în tivul fuste, care se rupse, răsturnând și spârgând bolul de cristal. Ateriză în mijlocul lucrurilor răsturnate, strângând în mâini corpul mic și blânos al veveritei.

Când o umbră veni spre ea, se ridică într-un cot pentru a se întoarce și a se uita la silueta dreaptă ce se profila în spatele ei.

– Oh, *bonjour, mère*. Adică... mamă.

Mamei nu-i plăcea când fiica ei îi spunea *mère*.

Faptul că Delilah vorbea în franceză – mai precis, într-o franceză proastă – o enerva pe mama ei.

Sprâncenele întunecate și impunătoare ale mamei se ridicără. Încrustatura de pe chipul ei era inconfundabilă și omniprezentă. Conte de Hilton se afla în dreapta ei, cu un zâmbet iritat pe chipul îngâmfat.

– Seamănă cu tatăl ei, nu-i aşa? Se uită la Delilah pe deasupra nasului său arogant și drept. Neîndemânatică.

Se presupunea că Lord Hilton fusese cel mai apropiat prieten al lui *papa*. Dar, de când murise *papa*, în urmă cu zece ani, bărbatul îi dădea târcoale mamei. Delilah bănuia de ceva vreme că o curta. El și hidosul lui fiu, Clarence, începuseră să vină tot mai des în vizită. Ea bănuia că erau interesați de bani – și, din păcate, mama ei avea destui

bani. Acum unchiul ei era conte, dar *papa* avusese grija de viitorul ei și al mamei.

Mama ridică bărbia și strânse buzele. Nu era niciodată semn bun când strânea buzele.

– Această creatură arată ca fiica mea, dar nu sunt sigură că doresc să o recunosc în acest moment.

Delilah se ridică în picioare. Părul i se desprinsese, iar o șuviță mare îi acoperea un ochi și jumătate din gură. Încă strângând bine veverița, încercă să-și sufle părul de pe față, dar șuvița se ridică și căzu la loc.

Mary și Rose, servitoarele, începuseră deja să strângă mizeria pe care o făcuse.

– Îmi pare teribil de rău, le zise Delilah.

O priviră amândouă, zâmbindu-i cu compasiune. Îi fuseseră prietene de mici și știau că urma să fie certată de mama ei.

Privirea mamei căzu pe veveriță, iar ea scoase un oftat lung și afectat.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce ai acolo?

Nările contesei fremătară ușor când privi veveriță, de parcă era un sobolan turbat.

Delilah strânse la piept micul animal.

– *L'écureuil*, anunță ea, sperând că cuvântul veveriță sună mai acceptabil în franceză. Majoritatea lucrurilor păreau mai acceptabile în franceză.

Mama ei se întoarsee brusc spre ușa de la intrare.

– Îl voi conduce pe Lord Hilton. Îți dau cinci minute să scapi de *chestia* aia și să ne vedem în salon. Trebuie să vorbesc cu tine.

Își ridică iute fustele vișinii în direcția ușii.

Delilah privi în jur. Ușa din față era cea mai apropiată ieșire. Trecu în grabă pe lângă mama și Lord Hilton pentru a ajunge la ușă înainte lor, în timp ce Goodfellow, majordomul, o deschidea. Ieși în grabă, inspirând aerul de primăvară, și privi în jur. Parcul era peste stradă. Ar fi fost cel mai bun loc pentru veveriță. Fu atentă să nu treacă vreo trăsură, apoi traversă drumul noroios și ajunse în parc, unde găsi un loc pe iarba și dădu drumul cu grijă animalului.

– Ai grijă, *monsieur Écureuil*, zise ea, aplecându-se și deschizându-și palmele cu blândețe pe iarba moale și verde.

Privi veverița alergând într-un loc sigur, apoi se întoarse și traversă în grabă drumul, umplându-și și mai mult fustele de noroi. *Mon Dieu!* Încă un lucru cu care mama avea să nu fie de acord.

Când ajunse din nou în foaiер, cu tivul rup și murdar, respira greu, iar coafura ei era și mai răvășită. Măcar contele de Hilton plecase. Dădu repede șuvița rebelă peste umăr. Cel mai bine era să o ignore. Intră în grabă în salon și se opri brusc în fața mamei ei, care stătea pe scaun cu spatele drept și arogantă, precum o regină pe tron.

Femeia o privi de jos în sus, apoi clătină din cap dezaprobat.

– Ia loc.

Delilah se așeză pe scaunul din fața mamei. Învățase cu mult timp în urmă că, dacă își ținea privirea în jos și încuviința ascultătoare din cap, genul acesta de discuții se terminau mult mai repede. Însă nu-i stătea în fire să facă nici unul din aceste gesturi.

– În legătură cu veverița, eu...

– Nu doresc să discut despre veveriță.

Buzele mamei erau strânse.

– În legătură cu vaza și masa, eu...

Ochii mamei erau ca niște cioburi de gheăță albastră.

– Nu doresc să discut despre vază sau masă.

Biata *mère!* Ar fi fost frumoasă dacă nu ar fi fost mereu așa de furioasă. De obicei, pe Delilah. Părul blond al contesei avea șuvițe albe subtile, iar ochii ei așa de albastri ar fi fost ruptă din rai dacă nu ar fi fost așa de duri. Avea un nas perfect, patrician și riduri în jurul gurii, care, fără îndoială, fuseseră provocate de anii în care se încruntase la singurul ei copil.

Delilah nu semăna deloc cu ea. Lord Hilton avea dreptate. Semăna cu tatăl ei. Avea părul negru al lui *papa* și ochi identici. O copie, așa-i spuseseră, pentru că semăna perfect cu el. Era exuberantă și vorbea mult prea tare și mult prea mult, în vreme ce mama ei era mereu calmă și rezervată. Delilah era un eșec pe piața căsătoriilor, în vreme ce mama ei – chiar și la vârsta avansată de patruzeci și trei de ani – avea destui peștori. Hilton era cel mai inconsistent, dar și favoritul mamei.

Mintea lui Delilah căuta cu febrilitate. Dacă mama nu voia să o pedepsească din cauza vasei, a mesei sau a veveriței, ce putea să...

Tresări.

– Este vorba despre urechile de măgar?

Mama făcu ochii mari, un pic alarmată.

– Urechi de măgar?

Oh, vai! Probabil că nu era cel mai bun moment să-i spună mamei că făcuse repetiții pentru o piesă de teatru caritabilă. Contesa rareori aproba ceva din ce făcea Delilah și implicarea scandalosei ducese de Claringdon. Lucy Hunt. Iar punerea în scenă a unei piese de teatru avea să fie sigur alt lucru din lunga listă de lucruri cu care mama ei nu era de acord, chiar dacă jucau într-o piesă de Shakespeare, *Visul unei nopți de vară*.

– Nu contează, zise Delilah pe o voce cât putu de relaxată.

Mama scoase alt oftat adânc și afectat. Își atinse tâmpalele cu câte un deget.

– Nici măcar nu vreau să știu la ce te-ai referit. Dar nu e vorba despre nici unul dintre aceste lucruri.

Mâinile mamei se lăsără în jos și rămaseră imobile în poala ei.

Delilah o privi cu admirație. Niciodată nu reușise să stăpânească arta de a sta complet nemîscată. Nu reușise să stăpânească nici vorbitul fluent al limbii franceze, să aibă răbdare, să toarne ceai fără să-l verse, să-și păstreze hainele curate și să nu le rupă sau alte lucruri pe care le încerca. Toate defectele ei erau sursa rușinii interminabile a mamei.

Delilah strânse buzele, dar nu reuși să nu bată cu pantoful în podea. Când avea să învețe că era mai bine să-și lase mama să vorbească prima? Astfel, conversația avea tendință să fie mai puțin incriminatoare.

– Despre ce *ai vrea* să vorbești cu mine, mamă? se chinui ea să întrebe pe cel mai cuviincios ton de care fu în stare.

Mama o apreciașe mereu când era cuviincioasă.

– Este vorba despre căsătoria ta.

În pieptul lui Delilah se trezi un sentiment îngrozitor, care își făcu loc în stomac, unde se așeză, făcând-o să se simtă ca și cum ar fi înghițită o mică nicovală. Știuse de ani întregi că avea să vină ziua asta, dar sperase că nu avea să sosească așa de repede.

– Luna viitoare împlinești douăzeci și trei de ani, continuă mama.

Era adevarat.

– Da, mamă.

– Este mult peste vârsta *respectabilă* la care o Tânără ar trebui să se căsătorească.

Dar asta depindea de lucrurile considerate respectabile de o anumită persoană, nu-i aşa? Şi conta dacă scopul acelei persoane era respectabilitatea.

– Da, mamă.

– Ai petrecut ultimele cinci sezoane umblând cu ducesa de Claringdon, făcând pe peştoarele pentru alte tinere domnişoare.

Era adevărat.

– Da, mamă.

Delilah reuşi să nu mai bată din picior, dar degetele continuau să i se mişte în pantofi.

– Nu pare să te fi gândit la căsătoria ta.

Şi asta era adevărat.

– Da, mamă.

Era vina ei că era mai distractiv să găsească persoane compatibile pentru alți oameni decât să-și dorească să fie curtată? Când era copil, abia aștepta să fie curtată de domni chipeşii. Dar asta fusese cu ani în urmă, înainte să crească și să devină complet neeligibilă. Ştiuse mereu că la un moment dat trebuia să se căsătorească. Se părea că răbdarea mamei se terminase.

– Aş zice că prietenia ta cu Huntley nu a avut o influență bună. Şi el refuză să se căsătorească. Iar el este duce, pentru numele lui Dumnezeu! Într-o zi, va avea nevoie de un moştenitor.

Delilah tresări. Niciodată nu era semn bun când mama îl menŃiona pe Thomas. Cei doi abia se puteau suporta unul pe celălalt.

– Thomas nu crede în căsătorie.

– Da, mă rog, dar *tu* ai face bine să începi să crezi. Sprânceana extrem de critică a mamei se arcui din nou. Aceasta este al şaselea sezon al tău şi e pe terminate.

Da, dar cine număra? Şi de ce trebuia mama să pronunŃe cuvintele al şaselea de parcă erau o blasfemie? Părea un șarpe care șuiera.

– Insist să te logodeşti anul acesta, continuă mama ei. Dacă nu o faci tu, voi fi obligată să îţi găsesc eu un logodnic.

Delilah sări de pe scaun.

– Nu, mamă!

Avea pumnii strânşi în lateral.

Mama ridică din nou sprâncenele şi îşi privi fata cu dispreŃ până când Delilah se aşeză înapoi pe scaun. Reuşi să-şi deschleştze pumnii, dar începu să bată din nou din picior.

Contesa îşi țugue buzele.

– Te crezi peştoarea aristocraŃiei, draga mea. A sosit momentul să te ocupi de *propria* căsătorie.

Delilah inspiră adânc, apoi dădu aerul afară. Apoi mai inspiră o dată ca să se calmeze. Mătuşa Willie o învăŃase să folosească acest mic truc când avea de-a face cu mama ei. Delilah nu avea să ţie niciodată cum mătuşa Willie şi mătuşa Lenore, mama verișoarei ei, Daphne, crescuseră împreună cu mama ei, fiind aşa de diferite, de fericite, de drăguŃe şi de plăcute. Cele trei surori nu ar fi putut fi mai diferite.

După a treia respiraŃie calmantă, Delilah făcu un efort să gândească. Căsătorie. Prea bine. Deci chiar se întâmpla. Trebuia să-şi găsească un partener până la sfârşitul sezonului. ÎnghiŃi în sec. Luna viitoare.

– Desigur, va trebui să găseşti pe cineva dispus să-Ńi tolereze... Mama ei o privi din nou de sus în jos. Excentricitatele, continuă ea. Dar sunt destui tineri de calitate care au nevoie de o zestre substanŃială. ÎŃi sugerez să pui ochii pe unul dintre ei.

Delilah clipi pentru a îndepărta lacrimile. Refuza să o lase pe mama ei să o vadă plângând. Nu mai permisese asta de când era copil. De când murise *papa*. Atunci îi spusesese mama ei că plânsul era pentru oamenii care nu-Şi puteau controla emoŃile, lucru dificil pentru Delilah. Avea tendinŃă să-Şi lase emoŃile să i se citească pe chip. Acesta era unul dintre nenumăratele motive pentru care fusese o dezamăgire îngrozitoare pentru propria mamă.

Dar Delilah mereu avusesese de gând să se mărite bine. Chiar se gândise la asta. Doar că fusese... distrasă. De fapt, ea şi Lucy reuşiseră să găsească perechi perfecte pentru toate prietenele ei. Lady Eleanor Rothschild, Lady Clara Pennington şi Lady Anna Maxwell. Aceste tinere domnişoare debutaseră odată cu ea, iar una câte una se măritaseră cu fermecători şi chipeşii domni cu titlu din aristocraŃie – fusiseră căsătorii din dragoste, nu altceva.

– Nu mă înŃelege greşit, continuă mama, trecându-Şi o mâna peste fusta ei perfect călcată. Nu mă aştept să închei căsătoria sezonului.

Delilah clipi.

– Căsătoria sezonului?

Cu siguranŃă, mama ei nu se referea...

– Am auzit că ducele de Branville îşi caută soŃie anul acesta.

„La dracu!” Exact la el se referea mama ei. Şi era adevărat. Ducele de Branville era de mult cel mai râvnit burlac. Până în acel an,

nu se arătase interesat de găsirea unei soții. Ea și Lucy își petrecuseră mare parte din sezon discutând despre perspectivele lui. Era, de fapt, una dintre distracțiile preferate.

— Da, murmură ea că răspuns pentru mama ei. Ducele de Branville este cu siguranță râvnit.

Buzele mamei ei se curbară.

— După cum am zis, nu am așteptări ca tu să obții o cerere de la unul precum Branville, pentru Dumnezeu! Nu. Cineva un pic mai, hm... rezonabil ar fi mai potrivit. Ea se aşeză și mai dreaptă, dacă era posibil. În acest scop, am ales deja pe cineva pentru tine.

Stomacul lui Delilah se agita teribil.

— Pe cine?

Un fior rece îi cuprinse pântecul.

— Clarence, desigur.

Delilah rămase cu gura căscată, iar sprâncenele i se uniră.

— Clarence... Hilton?

Mama ei își ridică privirea spre cer pentru o clipă.

— Desigur, Clarence Hilton, cine altcineva?

— Oh, mamă, nu! Delilah nu-și putu reține disprețul din voce. Sunt sigură că pot să găsesc pe cineva mai bun decât Clarence Hilton.

— Oh, serios? zise tărăganat contesa, încrucișându-și brațele la piept și privind-o pe Delilah peste vârful nasului.

— Da, serios.

Delilah încuviință ferm din cap. Ar fi preferat să se mărite cu un țap libidinos decât cu Clarence Hilton. Bărbatul era corpulent, mirossea urât și rareori vorbea, iar când o făcea, nu avea nimic interesant de zis.

— Prea bine. Mama se ridică și se îndreptă spre ușă. Îți dau timp până la ziua ta ca să obții o cerere în căsătorie mai bună.

Delilah își încheiațiă maxilarul. Mama ei nu avea mare încredere în ea. Cu siguranță, nu credea că Delilah era în stare să găsească un peșitor demn și, evident, era convinsă că nu putea atrage pe cineva mai bun decât Clarence Hilton.

Furia fierbea în pieptul lui Delilah. De obicei, făcea tot ce putea să o țină sub control. Furia era o emoție, până la urmă. Dar uneori, indiferent cât de tare încerca, nu putea opri asemenea gânduri. Era copia tatălui ei din mai multe puncte de vedere, iar ceea ce simțea

acum arăta că era teribil de încăpățanată și ridicol de hotărâtă când își punea ceva în cap.

Pentru Dumnezeu, avea să-i arate ea mamei! Avea să-i dovedească, până la urmă, că nu era o cauză pierdută, aşa cum o considera. Si apoi, cine știa mai bine decât ea să încheie căsătoria sezonului? Era o peșitoare, nu-i aşa?

— Ai face bine să îți amintești că Clarence Hilton este moștenitorul unui titlu de conte, zise mama.

— Știu prea bine.

Delilah încercă, dar nu reușește să ascundă sarcasmul din voce.

— Nu fi impertinentă! Chiar crezi că tu poți să obții o cerere din partea cuiva cu relații mai bune decât ale lui?

Delilah ridică bărbia și înfruntă privirea mamei. Avea să moară încercând. Pentru că mama ei tocmai lansase o provocare, iar ea, din nefericire, fiind prea emotivă, zgromotoasă și excentrică, nu putuse niciodată să treacă pe lângă o provocare.

Și apoi, șansele succesului nu erau chiar minime. Cel mai bun prieten al ei, Thomas, vorbea mereu despre șanse. Despre numere. Punea mare preț pe ele. Delilah rareori se gândeau la probabilități, dar acum trebuia să credă că erau în favoarea ei. Până la urmă, o avea de partea ei pe cunoscuta ducesă de Claringdon, Lucy Hunt, iar femeia aceea era, fără îndoială, era cea mai bună peșitoare din regat.

— Da, declară ea. Cred că pot.

— Bine. Mama ei se opri în ușă și se întoarse pentru a-și privi fata cu un oarecare dispreț în zâmbetul fortat. Te-ai gândit la cineva? Ai vreo perspectivă?

Delilah își îndreptă umerii. Se simți rănită de lipsa de încredere a mamei. Ziua ei de naștere era pe 21 iulie. Avea la dispoziție puțin peste o lună să-și atingă obiectivul. Obiectivul ei poate exagerat de mareț.

— Da, chiar am. Delilah se ridică și înfruntă privirea mamei cu propriul zâmbet hotărât. Am de gând să obțin o cerere în căsătorie din partea ducelui de Branville.

Capitolul 2

Thomas Hobbs, ducele de Huntley, se uită la sora lui mai mare, care se află de partea cealaltă a biroului său. Stătea în spatele biroului masiv din mahon, în vreme ce Lavinia rămăsese cuviincioasă pe marginea scaunului din fața lui. Părea destul de drăguță și cu siguranță era elegantă. Dar cu cât distanță dintre ei era mai mare, cu atât era mai bine. Lavinia era mai mult o viespe decât o femeie. Dar era sora lui și el o iubea aşa cum trebuie să-ți iubești familia.

Era răspunzător pentru ea. Tatăl lor murise cu zece ani în urmă. La frageda vîrstă de opt-sprezece ani, Thomas fusese obligat să părăsească școala și să preia intimidantul rol de duce. Făcuse tot ce putuse ca să fie demn de titlu. În vreme ce prietenii lui erau ocupați să bea, să învețe și să se distreze, el fusese obligat să învețe cum să-și gestioneze marea avere și să-și țină arendașii mulțumiți. Nu doar că reușise să-și administreze proprietățile fără probleme, ci și să tripleze profiturile arendașilor.

Pe lângă administrarea terenurilor, fusese obligat să aibă grijă de mama și de sora lui mai mare necăsătorită. Avusese grija de mama lui și îi oferise Laviniei o alocație lunară generoasă, cu care să-și cumpere ce haine sau zorzoane voia ea. Familia lui și ducatul erau cele mai importante lucruri pentru el. Jurase să nu dezamăgească nici o persoană importantă pentru el. Inclusiv pe Lavinia.

O privi cu atenție.

– Despre ce voiai să vorbim?

Lavinia rareori vorbea cu el, aşa că era cumva curios să afle ce voia.

O pisică sfrijită și cu un singur ochi sări pe birou, iar Lavinia exclamă uimită:

– Pentru Dumnezeu, ce este chestia aia?

Se dădu în spate pe scaun pentru a pune distanță între ea și animal.